<u>בבית המשפט העליון</u>

בש"פ 6331/16

לפני:	כבוד השופט נ' הנדל
העורר:	מחמוד עבד אל פתאח
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במ"ת 30043-07-16 שניתנה ביום 2.8.2016 על ידי כבוד סגן הנשיא ב' ארבל
תאריך הישיבה:	**י"ז באב התשע"ו (21.8.2016)**
בשם העורר:	**עו"ד מארון אבו נסאר**
בשם המשיבה:	**עו"ד תומר סגלוביץ**

<u>החלטה</u>

מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (מ"ת 30043-07-16 מיום 02.08.2016, כב' השופט ב' ארבל) אשר הורתה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום חמור אשר מייחס לו מגע עם סוכן חוץ, עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ותמיכה בארגון טרוריסטי, עבירה לפי סעיף 4(ב)(ז) לפקודת מניעת טרור, התש"ח-1948. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות בתיק ראיות לכאורה, וכי לאור מסוכנותו של העורר: "לא תסכון כל חלופת מעצר. ממילא אין מקום להורות על המצאת תסקיר". בא כוח העורר סבור כי בכל

מקרה, טרם הוראה על מעצר עד לתום ההליכים, היה על בית המשפט לקבל תסקיר שירות מבחן בנוגע לחלופת מעצר.

2. אין לקבל את טענתו של הסניגור כי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), מחייב את בית המשפט לקבל תסקיר שירות מבחן בנוגע לחלופת מעצר בטרם הוראה על מעצר עד תום ההליכים. ההחלטה על מסוכנותו של נאשם נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט. שירות המבחן נועד לסייע לבית המשפט בנושאים שונים כמו גם בהערכת מסוכנות, אולם לא בכל מקרה בו בוחן בית המשפט בקשה להארכת מעצר חייב הוא להסתייע בשירות המבחן כדי להעריך את מסוכנותו של הנאשם (ראה בהרחבה: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.01.2015) ובהפניות שם). על כן, החלטת בית המשפט המחוזי שלא להזמין תסקיר בעניינו של העורר אין בה, כשלעצמה, פגם. ומה באשר למקרה דנן?

העבירות בהן מואשם העורר מקימות עילת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. הקשר של העורר היה עם אגון דאעש. אין צורך במסגרת בקשה זו להרחיב על מסוכנותו המיוחדת של ארגון זה. נסתפק בדברי חברי השופט י' עמית בעניין אחמד: "בקיצור לא מתקרבים ולא נוגעים בדעאש, גם לא עם מקל ארוך, לא בשיטוט באינטרנט לא באידיאולוגיה ולא חלילה בתכנון ובמעשים..." (בש"פ 3379/16 אחמד בן נביל אחמד, פסקה 5 (25.05.2016)). אולם אף אינני נדרש לשרטט את גבולות הקשר עם ארגון זה שיקימו עילת מסוכנות גבוהה. הטעם בדבר מצוי בהתנהגותו הלכאורית של העורר עצמו. אין מדובר בפגישה חד פעמית, אלא בקשר מתמשך החל משנת 2014 ועד למעצרו בחודש יוני 2016. פעילותו של העורר בארגון הטרור כללה תמיכה וירטואלית במרשתת ופגישה פנים אל פנים עם סוכן מטעם הארגון. העורר אף יצר קשר עם נציגי הארגון במטרה להכשיר את הקרקע להצטרפותו לשורותיו. משקל מוחשי יש לתת לכך כי במהלך שנת 2015 ובראשית שנת 2016 יצרו גופי הביטחון הכללי של מדינת ישראל קשר עם העורר, התריעו בפניו על החשדות הקושרים אותו בפעילות אסורה והתרו בו לבל ימשיך במעשיו. חרף זאת, בחר העורר שלא לנתק קשר עם פעילי הארגון ודבק בהתנהגותו האסורה. לנוכח אלה, סבר בית המשפט המחוזי כי קיימת מסוכנות רבה מן העורר וחלופת מעצר בעניינו לא תסכון. איני מוצא פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי. במהלך הדיון התבקש הסניגור להבהיר מה החלופה המוצעת והסביר שכוונתו למעצר בדמות אזוק אלקטרוני. לא השתכנעתי שיהיה בכך להשיג את מטרת המעצר לרבות הגנה על הציבור.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ז באב התשע"ו (21.8.2016).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 16063310_Z01.doc מא
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il